ühe neegri kurja äratasumine.

Enne kui kõik se hulk rahwast Aasia-, Ahwrika-, Amerika- ja Australia-maal, mis tänini Inglisma walitsuse alla on langenud, ärawõidetud said, sai mõlemil poolel hirmsaste werd walatud ja koledaste ülesarwamata hulk inimesi äratapetud. Ühes neis weriste wõitlemises juhtus üks wäike trup Inglismehi põhjapoolse Amerika maal ühe India-rahwa sõawäe-osa kätte tulema ja sai enamiste kõik äratapetud. Nende hulgas oli kaa üks weel wäga noor ohwtser, kes wiimse silmapilguni wasta panna, wõi ometegi nii kalli hinna ette kui aga wõimalik oma elo äraanda katsus. Aga et ta juba wäga rängaste haawatud oli, said ta käed ja keha nõdremaks ja ta hakkas wankuma. Seal tuleb järsku üks wana neeger teiste hulgast wälja, tõmmab wibupüssi pinga, paneb terawa kihwitud warda selle peale ja sihib noore Inglis ohwtseri wasta, kes nii ligi temast seisis, et warras mõõda ei poleks wõinud lennata.

Aga selsamal silmapilgul, kus tema oma waenlase südamesse wiimse surma hoobi tahtis läkitada, wiskas ta äkiste oma sõariistapu maha ja astus noore Inglismehe ja tema waenlaste wahele, kes kohe alandlikult taganesid. Wana neeger läks nüüd noore mehe juure, hakkas tema käest kinni, rääkis tema wasto lahkeste troosti sõnadega ja wiis teda oma

hoonesse. Siin pesi tema oma wangi haawu, kosutas neid suure hoole ja murega ja walwas tema haigewoodi ees ööd ja pääwad nago üks armolik isa oma ainsa armsa poja juures. Kui noormees paremaks sai ja jälle wiimaks terwisele tuli, õpetas wana Indiamees teda kaa Indiama keelt rääkima ja kõiksugu maja- ja sõariistapuud tegema, mis nende juures pruukis on. Ikka sai tema oma waenlase warju al nago üks wäga armas laps ehk sõber, aga ei ialgi wangi wiisi peetud. Aga waheşt sai ometegi waese Inglismehe südda kurwaks, sest wana Neegri peälik waatas ajuti wäga haledaste ja ilma sõna lausumata nii kaua tema peale, kunni ta silmad wet täis jooksid ja tema igakord selle järel kibedaste nutma hakkas. Sellepärast, et ta oma noore sõbrale mitte ise oma kurbdust üles ei tunnistanud, ei julgenud see kaa selle järele pärida, mis waese wana mehe südant nii raskeste koormas.

Niipea kui mets ja maa jälle kewade lehtes seisid, kisusid India-rahwas jälle oma keraed hooned maha ja walmistasid ennast ueste sõa tarwis Inglismeeste wasto, kes neile rahu ei annud. Meie wana neeger oli üks nende peälikutest ja wõttis oma wangi ennesega sõtta kaasa.

Juba naad olid enam kui sada pennikoormat läbi paksu ilmateeta metsa marsşinud, kui naad wiimaks ühes orus Inglis sõawäe-laagre leidsid. Wana neeger wõttis noore mehe käe kõrwa, näitas temale seda ja ütles: